

Sygn. akt VI ACa 607/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Tomasz Szanciło

Sędziowie: SA Małgorzata Borkowska

SA Marcin Strobel (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Izabela Nowak

po rozpoznaniu w dniu 31 sierpnia 2017 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa Zakładu (...) sp. z o.o. w P.

przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

o nadużywanie pozycji dominującej

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 27 stycznia 2016 r.

sygn. akt XVII AmA 149/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w punkcie pierwszym uchyla decyzję Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr (...) z dnia 30 grudnia 2013 r. w całości;

2. w punkcie drugim w ten sposób, że odstępuje od obciążenia Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kosztami procesu;

II. odstępuje od obciążenia Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kosztami postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI ACa 607/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 stycznia 2016 r. Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie Zakładu (...) Sp. z o.o. w P. od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 30 grudnia 2013 r. nr (...) i zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 360,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powołany wyżej wyrok zapadł w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i rozważania Sądu I instancji:

Zakład (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. jest przedsiębiorcą wpisanym do Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...), a przedmiotem jego działalności jest między innymi pobór, uzdatnianie i dostarczanie wody oraz odprowadzanie

i oczyszczanie ścieków. Zapewniając dostęp do sieci wodociągowej i kanalizacyjnej, powód zaopatruje w wodę i odprowadza ścieki na terenie Gminy Miejskiej P..

W obszarze objętym działalnością powoda, sieć wodociągowa jest ułożona w chodniku, po jednej stronie ulicy, a sieć kanalizacyjna po jednej ze stron ulicy lub w osi jezdni.

Podstawę działalności powoda w zakresie zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków stanowi „Regulamin dostarczania wody i odprowadzania ścieków”, uchwalony uchwałą Rady Miejskiej w P. z dnia 25 marca 2011 r.

Przyłączenie odbiorcy do sieci następuje w kilku etapach i to przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne decyduje o rozpoczęciu lub niedopuszczeniu do każdego z nich.

Osoba ubiegająca się o przyłączenie jej nieruchomości do sieci składa przedsiębiorstwu wodociągowo - kanalizacyjnemu wniosek o wydanie technicznych warunków przyłączenia, a w oparciu o nie przygotowujący jest projekt techniczny, który musi zostać uzgodniony z przedsiębiorstwem. Przedsiębiorstwo wydaje lub odmawia uzgodnienia projektu technicznego.

Kolejnym warunkiem przystąpienia do wykonania robót przyłączeniowych jest pisemne zgłoszenie gotowości do rozpoczęcia prac.

I na tym etapie przedsiębiorstwo może wstrzymać realizację przyłączenia podejmując decyzję o odmowie zgłoszenia.

Przedsiębiorstwo dokonuje również odbioru ułożonych przyłączy.

Czynności włączenia przyłącza wodociągowego do sieci miejskiej dokonują pracownicy przedsiębiorstwa, po wcześniejszym odbiorze ułożonego przyłącza wraz z montażem zestawu wodomierzowego. Natomiast czynności włączenia przyłącza kanalizacyjnego do sieci miejskiej dokonuje wykonawca przyłącza, pod nadzorem pracownika przedsiębiorstwa i po uprzednim odbiorze ułożonego przyłącza.

Zakład (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. w wydawanych w indywidualnych sprawach technicznych warunkach przyłączenia do sieci, jako miejsce przyłączenia wskazywał wodociąg znajdujący się w ulicy. Natomiast w sprawach przyłączenia do sieci kanalizacyjnej, jako miejsce przyłączenia wskazywał kanał znajdujący się w ulicy, nakładając obowiązek wybudowania studzienki na nieruchomości gruntowej odbiorcy usług w odległości około 2 m od granicy nieruchomości.

Skutkiem takich rozwiązań było to, że odbiorca usług oferowanych przez powoda był obowiązany do wybudowania na własny koszt przyłącza wodociągowego od wewnętrznej sieci wodociągowej w nieruchomości do miejsca włączenia do sieci, leżącej poza granicą nieruchomości.

Na obszarze działalności powoda, wszystkie przyłącza wodociągowe wykraczają poza granice nieruchomości odbiorcy.

W przypadku odprowadzania ścieków każdy odbiorca zobligowany był do wybudowania na swojej nieruchomości gruntowej studzienki w odległości około 2 - 2,5 m od jej granicy oraz przyłącza kanalizacyjnego do miejsca włączenia do sieci kanalizacyjnej, leżącej poza granicą nieruchomości. I w tym wypadku, wszystkie przyłącza kanalizacyjne wykraczają poza granice nieruchomości odbiorców.

W 2012 r. Zakład (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. osiągnął przychód w wysokości 31 355 451,09 zł, zaś przychód z tytułu prowadzenia zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków wynosił 25 953 030,57 zł.

Decyzją nr (...) z dnia 30 grudnia 2013 r. pozwany Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał za ograniczającą konkurencję i naruszającą zakaz, o którym mowa w art. 9 ust. 1 i 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, praktykę nadużywania przez Zakład (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. pozycji dominującej na lokalnym rynku zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków, obejmującym obszar Gminy Miejskiej P., polegającą na narzucaniu odbiorcom usług zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków, uciążliwych

warunków przyłączenia do sieci wodociągowej i kanalizacyjnej, w wyniku których odbiorcy są zobowiązani do wykonania na własny koszt części robót nie stanowiących - co do zakresu - prac związanych z budową przyłącza, o którym mowa w art. 2 pkt 5 i 6 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków tj. budowy części sieci wodociągowej i kanalizacyjnej od granicy nieruchomości do miejsca wykonania włączenia do sieci wodociągowej i kanalizacyjnej i nakazał zaniechanie jej stosowania.

Za powyższe naruszenie nałożył na Zakład (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. karę pieniężną w wysokości 41 389,00 zł, płatną do budżetu państwa.

Od powołanej wyżej decyzji Zakład (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. wniósł odwołanie, zaskarżając ją w całości i wnosząc o jej uchylenie, ewentualnie o zmianę decyzji poprzez niestwierdzenie stosowania przez powoda praktyk ograniczających konkurencję.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji wskazał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem organ dokonał prawidłowej kwalifikacji zachowania podwoda jako niedozwolonej praktyki polegającej na nadużywaniu pozycji dominującej, na lokalnym rynku zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków, obejmującym obszar gminy miejskiej P..

Opisane wyżej działanie powoda stanowi bowiem praktykę, o której mowa w art. 9 ust. 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów polegającą na narzucaniu przez przedsiębiorcę uciążliwych warunków umów, przynoszących mu nieuzasadnione korzyści.

Powód jako dostawca usług zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków zajmuje na wyżej wymienionym rynku pozycję tzw. monopolisty naturalnego, z uwagi na charakter świadczonych usług, opartych na infrastrukturze, której technologia i koszty wybudowania nie uzasadniają uruchomienia takiej działalności na tym samym obszarze przez więcej niż jednego przedsiębiorcę. Na geograficznym rynku Gminy Miejskiej P., jako jedyny dysponuje on bowiem potencjałem niezbędnym do narzucenia swoim odbiorcom warunków umowy.

Narzucanie niekorzystnych warunków umów odbiorcom usług przez powoda wiąże się natomiast zarówno z posiadaną przez powoda siłą rynkową, jak i adhezyjnym charakterem umów, które zawierane są przez przystąpienie, nie przewidując możliwości indywidualnego negocjowania warunków umownych.

Odbiorca, chcący przyłączyć nieruchomość do sieci wodociągowej lub kanalizacyjnej, musi zatem zaaprobować warunki umowy, w tym ustalone jednostronnie przez powoda warunki techniczne przyłączenia i wybudować na własny koszt przyłącze wodociągowe od wewnętrznej sieci wodociągowej w nieruchomości do miejsca włączenia do sieci, leżącej poza granicą tej nieruchomości, zaś w odniesieniu do sieci kanalizacyjnej wybudować na swojej nieruchomości gruntowej studzienki w odległości około 2 - 2,5 m od jej granicy oraz przyłącze kanalizacyjne do miejsca włączenia do sieci kanalizacyjnej, leżącej poza granicą nieruchomości.

Zdaniem Sądu I instancji powód uzyskuje tym samym nieuzasadnione korzyści albowiem przerzuca koszty wykonania przyłączenia do sieci wodociągowej i kanalizacyjnej na odbiorców, pomimo że w świetle regulacji ustawowych powinien ponieść je samodzielnie.

Zdaniem Sądu I instancji przyłączem kanalizacyjnym w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (parz braku studzienki), jest odcinek przewodu między granicą nieruchomości gruntowej, a budynkiem podmiotu przyłączanego. Dalsza część tego przewodu, wykraczająca poza obręb nieruchomości stanowi urządzenie kanalizacyjne, o którym mowa w art. 31 ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków.

Powyższe odnosi się również do stanów faktycznych, gdy na przyłączanej nieruchomości znajduje się studzienka.

Wówczas przyłącze kanalizacyjne nie może wykraczać poza tę studzienkę a co za tym idzie odcinek przewodu za studzienką, aż do miejsca włączenia, stanowi urządzenie wodociągowe i nie jest przyłączem kanalizacyjnym.

W świetle powołanego wyżej przepisu i poglądów prezentowanych przez orzecznictwo, brak jest podstaw do twierdzenia że definicja przyłącza wodociągowego, pozwala na jego budowę także poza granicami nieruchomości przyłączanej do sieci. Za przyłącze uznać zatem należy, przewód położony w obrębie nieruchomości odbiorcy, a co za tym idzie uznać należy, że przyłącze sięgać może jedynie do granicy nieruchomości odbiorcy, albowiem żadne przepisy nie dają przyłączanemu odbiorcy prawa do ingerowania w prawo własności nieruchomości znajdującej się poza granicami nieruchomości odbiorcy.

Reasumując Sąd I instancji uznał, że przyłączem wodociągowym i kanalizacyjnym, przy braku studzienki kanalizacyjnej, jest przewód położony w obrębie nieruchomości, zaś odcinki przewodów znajdujące się poza nieruchomością należą do sieci (są jej częścią). W konsekwencji zaś stwierdził, że odbiorca powinien ponosić jedynie koszty wykonania prac w obrębie nieruchomości stanowiącej jego własność, zaś budowa odcinków przewodów poza granicami nieruchomości, powinna obciążać przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne.

Natomiast w wypadku przyłącza kanalizacyjnego, gdy na nieruchomości znajduje się studzienka, przyłącze kończy się na studziencie i koszt budowy urządzenia kanalizacyjnego poza nią winny obciążać przedsiębiorstwo.

W takim wypadku ukształtowanie przez powoda relacji z odbiorcami, w sposób odmienny od powołanej wyżej wykładni pojęcia przyłącza i obciążenie ich kosztami budowy przewodów wykraczających poza granice nieruchomości przyłączanych podmiotów (a więc w części dotyczącej urządzeń nie stanowiących przyłącza w w/w rozumieniu), stanowiło nadużycie przez powoda pozycji dominującej, z którego to faktu uzyskiwał on również nieuzasadnione korzyści kosztem odbiorców.

W tym stanie rzeczy Sąd I instancji uznał, że prawidłowo postawiony powodowi przez Prezesa UOKiK zarzut nadużywania pozycji dominującej, uzasadniał także nałożenie na niego kary pieniężnej, której wymiar ustalono zgodnie z dyrektywami wskazanymi w art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Z tych też względów, uznając odwołanie powoda za niezasadne, oddalił je orzekając o kosztach stosownie do zasady wyrażonej w art. 98 k.p.c.

Apelację od powołanego wyżej wyroku wywiódł powód, zaskarżając go w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa materialnego tj.:

1. art. 2 pkt 5 i 6 oraz art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, poprzez ich błędną wykładnię, prowadzącą do wniosku, iż odcinek przewodu wodociągowego i kanalizacyjnego w części znajdującej się poza granicą nieruchomości osoby ubiegającej się o przyłączenie do sieci, stanowi zawsze urządzenie wodociągowe albo kanalizacyjne w rozumieniu ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, niezależnie od tego:

- w przypadku przyłącza kanalizacyjnego - czy na nieruchomości podmiotu ubiegającego się o przyłączenie znajduje się studzienka kanalizacyjna i gdzie jest ona zlokalizowana, oraz
- w przypadku przyłącza wodociągowego - gdzie faktycznie zlokalizowano zawór na wodomierzu główny,

2. art. 9 ust. 1 i ust. 2 pkt 6 w związku z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, poprzez ich błędną wykładnię sprowadzającą się do przyjęcia, iż w interesie publicznym leży finansowanie przez wszystkich obecnych odbiorców usług apelującego, kosztów budowy infrastruktury wodociągowo-kanalizacyjnej, która służy wyłącznie indywidualnym podmiotom - przyszłym odbiorcom usług, przy jednoczesnym uznaniu, że apelujący czerpie hipotetycznie, ze stosowanej praktyki, nieuzasadnione korzyści polegające na

pozyskaniu „jednorazowo” i „niesamodzielnie” funduszy na budowę infrastruktury, w sytuacji gdy, mechanizm taryfowy gwarantuje mu uzyskanie niezbędnych środków finansowych na ten cel.

Powołując się na powyższe zarzuty powód wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uchylenie decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 30 grudnia 2013 r. nr (...) oraz o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego, według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda jest uzasadniona i zasługuje na uwzględnienie.

Pomimo prawidłowego zdefiniowania występujących w sprawie problemów, związanych z możliwością przypisania powodowi nadużywania pozycji dominującej, na lokalnym rynku zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków na obszarze Gminy Miejskiej P., Sąd I Instancji doszedł bowiem do błędnych wniosków, wynikających z niewłaściwego zdefiniowania pojęcia przyłącza kanalizacyjnego i przyłącza wodociągowego, czego skutkiem był błędny wniosek, jakoby powód nadużywając swojej pozycji, przerzucał na odbiorców usług, obowiązek pokrycia kosztów wykonania instalacji kanalizacyjnej oraz wodociągowej, w zakresie nie stanowiącym takiego przyłącza, w rozumieniu przepisów art. 2 pkt. 5 i art. 2 pkt 6 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzeniu ścieków.

Prawidłowa wykładnia w/w przepisów stanowiła zaś oś sporu pomiędzy stronami i determinowała możliwość przypisania powodowi tego rodzaju praktyki, a w konsekwencji również możliwość nałożenia na niego kary na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Wskazać zaś należy, że na tle w/w regulacji, zagadnie dotyczące zakresu, w którym daną instalację wodną czy kanalizacyjną, można było uznać za przyłącze, przez długi czas było przedmiotem sporu, zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie, które w tej mierze nie było jednolite.

Sytuacja ta uległa zmianie po podjęciu przez Sąd Najwyższy uchwały w składzie trzech sędziów z dnia 13 września 2007 r. (sygn. akt III CZP 79/07), w której wskazano, że przyłączem kanalizacyjnym, o którym mowa w art. 2 pkt. 5 powołanej wyżej ustawy – w razie braku studzienki – jest odcinek przewodu pomiędzy granicą nieruchomości gruntowej, a budynkiem przyszłego odbiorcy. Treść w/w uchwały pozwalała, zdaniem przeważającej części doktryny, za czym opowiedziało się również orzecznictwo, na przyjęcie, że wyznacznikiem określającym część przewodu łączącego sieć z instalacją wewnętrzną, będącą przyłączem, są w istocie granice nieruchomości będącej w posiadaniu podmiotu ubiegającego się o przyłączenie do sieci, a zasada ta ma również odpowiednie zastosowanie do przyłącza wodociągowego, o którym mowa w art. 2 ust. 6 cytowanej wyżej ustawy.

Z takiej interpretacji w/w pojęcia wywodzono zatem wniosek, że przyłączem w rozumieniu obu w/w przepisów, którego koszty wykonania obciążają przyszłego odbiorcę (art. 15 ust. 2 cytowanej wyżej ustawy) może być tylko ten odcinek instalacji, pomiędzy instalacją wewnętrzną odbiorcy a siecią, który leży w granicach należącej do niego nieruchomości.

Jak jednak słusznie wskazuje powód, taka interpretacja obu w/w przepisów, nie pozwala na jednoznaczne odróżnienie instalacji wewnętrznej od przyłącza i przyłącza od urządzeń wchodzących w skład sieci, tworząc sztuczny podział przewodu kanalizacyjnego czy wodociągowego pomiędzy instalacją wewnętrzną, a siecią, wyznaczanego granicami nieruchomości.

Podzielając powyższe wątpliwości, zdaniem Sądu Apelacyjnego, kryterium granic nieruchomości gruntowej wskazanych w przepisie art. 2 pkt. 5 cytowanej wyżej ustawy, nie wyznacza zakresu przewodu pomiędzy instalacją wewnętrzną a siecią, stanowiącej przyłącze, lecz jest kryterium pomocniczym, pozwalającym na wyznaczenie zakresu instalacji wewnętrznej, od której dopiero rozpoczyna się przyłącze do sieci, przy braku studzienki. Dopiero bowiem

określenie końca instalacji wewnętrznej, w przypadku braku studzienki, umożliwia ustalenie odcinka przewodu stanowiącego przyłącze, skoro to ma stanowić odcinek przewodu łączącego wewnętrzną instalację z siecią.

Podstawowym kryterium pozwalającym zdefiniować zakres „przyłącza”, o którym mowa w obu przepisach, jest zatem możliwość wyznaczenia odcinka przewodu łączącego instalację wewnętrzną z siecią, czego podstawą jest uprzednie określenie zakresu owej instalacji wewnętrznej, której granice określa bądź studzienka na nieruchomości odbiorcy usług bądź granice nieruchomości odbiorcy (art. 2 pkt 5) instalacja kanalizacyjna na nieruchomości odbiorcy usług wraz z zaworem za wodomierzem głównym.

Przy takiej wykładni, przyłączem kanalizacyjnym w rozumieniu art. 2 pkt. 5 w/w ustawy jest przewód łączący wewnętrzną instalację kanalizacyjną zakończona studzienka w nieruchomości odbiorcy usług z siecią kanalizacyjną, na odcinku od studzienki do sieci, zaś przyłączem wodociągowym w rozumieniu art. 2 pkt. 6 w/w ustawy, przewód łączący sieć wodociągową z wewnętrzną instalacją wodociągową w nieruchomości odbiorcy usług na całej swej długości.

Powołaną wyżej wykładnię potwierdza uzasadnienie uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2017 r. (III SZP 2/16 – Lex nr 2308312), mającej rozstrzygać ostatecznie wątpliwości występujące w orzecznictwie i doktrynie, w związku ze stanowiskiem zajęтым uprzednio przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 września 2007 r. (III CZP 79/07 – OSNC 2008/10/111).

Dokonując zatem odmiennej wykładni obu w/w przepisów, aniżeli ta przyjęta przez Sąd I instancji i dzieląc stanowisko prezentowane w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2017 r., za zasadny uznać należy, zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisów art. 2 pkt. 5 i 6 oraz art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, skoro proponowane przez powoda odbiorcom usług warunki przyłączenia do sieci, nakładają na nich jedynie obowiązek poniesienia kosztów wykonania przyłącza, zgodnie z powołaną wyżej wykładnią obu w/w przepisów, nie wykraczając tym samym poza ustawowy obowiązek, o którym mowa w art. 15 ust. 2 cytowanej wyżej ustawy.

W takim zaś wypadku nie sposób również przyjąć, iż działanie powoda stanowi narzucanie odbiorcom usług uciążliwych warunków przyłączenia do sieci przy wykorzystaniu posiadanej przez niego na lokalnym rynku zaopatrywania w wodę i odprowadzania ścieków dominującej pozycji.

Słuszne są zatem powołane przez powoda zarzuty naruszenia cytowanych wyżej przepisów prawa materialnego.

Wreszcie wskazać należy, że brak możliwości przypisania powodowi czynu, o którym mowa w art. 9 ust. 1 i 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, wyklucza również możliwość nałożenia na niego kary, o której mowa w art. 106 ust. 1 pkt. 1 powołanej wyżej ustawy.

Podzielając zatem ustalenia faktyczne Sądu I instancji i uznając je za prawidłowe oraz przyjmując za własne, Sąd Apelacyjny z uwagi na odmienną ocenę prawną, prowadzącą do uznania, że do wydania wyroku przez Sąd I instancji doszło w warunkach naruszenia powołanych wyżej przepisów prawa materialnego, uznał apelację za zasadną i wobec braku podstaw do zarzucenia powodowi naruszenia zakazu, o którym mowa w art. 9 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, a w konsekwencji podstaw do nałożenia kary pieniężnej, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. orzekł jak w pkt. I ppkt. 1 sentencji wyroku.

Mając na uwadze fakt, że dotychczasowa linia orzecnicza ukształtowana na podstawie pierwszej z powołanych wyżej uchwał Sądu Najwyższego mogła uzasadniać, subiektywne przekonanie pozwanego o zasadności rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonej decyzji, a w konsekwencji zasadności stanowiska prezentowanego zarówno przed sądem I jak i II instancji, Sąd Apelacyjny uznając niniejszą sprawę za wypadek szczególnie uzasadniony, postanowił nie obciążać pozwanego kosztami postępowania na rzecz powoda, zarówno w postępowaniu przed sądem I jak i II instancji i w oparciu o przepis art. 102 oraz 102 związku z art. 391 § 1 k.p.c. orzekł odpowiednio jak w pkt. I ppkt. 1 i pkt. II sentencji wyroku.